

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:

THE FAMOUS FIVE: FIVE ON FINNISTON FARM

by Enid Blyton

First published in Great Britain in 1960 by Hodder & Stoughton Limited

Enid Blyton ® The Famous Five ®

Enid Blyton's signature is a Registered Trademark of Hodder & Stoughton Limited

Text copyright © Hodder & Stoughton Limited, from 1997 edition

Cover illustration by Laura Ellen Anderson copyright © Hodder & Stoughton Limited

Права за српско издање © 2020 Вулкан издаваштво

Пет пријатеља на фарми Финистон © 2020 Hodder & Stoughton Limited

ISBN 978-86-10-03221-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Enid Blyton®

ПЕТ
ПРИЈАТЕЉА

На фарми
Финистон

Превела Звездана Шелмић

 Вулканчић

Београд, 2020.

Садржај

Пет пријатеља поново на окупу	7
Фарма Финистон	15
У амбару	24
Џуниор	32
Вече на фарми	40
Гужва око доручка	49
Близанци мењају мишљење	59
Обилазак фарме	67
Веома занимљива прича	77
Прилично много вике	85
Веома узбудљива прича	94
Заиста веома узбудљиво	102
Џуниор приређује изненађење	111
Сића и Њоња су од велике помоћи	120
Потрага за тајним тунелом	128
Кроз тунел до замка	136
У клопци!	145
Феноменална прича!	153
„Најузбудљивија авантура коју смо икада доживели!“	161

П Р В О П О Г Л А В Љ Е

Пеџи њријаџеља њоново на окују

„Ух!“, РЕКАО ЈЕ ЏУЛИЈАН, бришући зној са чела. „Каква врућина! Хајде да се преселимо негде на екватор – сигурно ће бити свежије него овде!“

Стајао је наслоњен на бицикл, задихан после вожње узбрдо. Дик се насмејао. „Где ти је кондиција!“, задиркивао га је. „Хајде да мало седнемо и дивимо се пределима. Попели смо се прилично високо!“

Ослонили су бицикле на оближњу капију и сели, наслоњени леђима на ограду. Пред њима се пружао сеоски предео Дорсета, треперећи од врелине, а хоризонт је скоро нестао у плавичастој измаглици. Утом је стигао дашак поветарца па је Џулијан задовољно уздахнуо.

„Не би ми пало на памет да кренем на овај излет да сам знао да ће бити оволико врућина! Срећом, Ен није пошла – она би одустала већ првог дана.“

„Џорџ се не би бунила“, сматрао је Дик. „Она је спремна за сваки подвиг.“

„Да, наша Џорџина је сјајна“, сложио се Џулијан и затворио очи. „Једва чекам да их поново видим. Наравно, забавно је кад смо сами нас двојица – али се некако узбудљиве ствари увек дешавају кад смо све четворо на окупу.“

„Петоро, мислиш“, исправио га је Дик и наместио качкет преко очију. „Немој да заборављаш Тимија. Каква пас! Има највлажнији језик на свету. Баш сам га се ужелео! Треба да пазимо на време, Џулијане. Хеј, блесане, пробуди се! Ако сад заспимо, нећемо стићи на време да дочекамо њихов аутобус.“

Џулијан је заиста готово заспао. Дик га је гледао и насмејао се. Онда је погледао на сат. Било је пола три.

„Да видимо – Ен и Џорџ ће бити у аутобусу који стаје код Финистонске цркве у три и пет“, рачунао је у себи. „Финистон је километар и по одавде, низбрдо. Даћу Џулијану петнаест минута да дремне – и надам се да нећу и ја заспати!“

Већ следећег тренутка осетио је да му се очи склапају, па је брзо устао да протегне ноге. Морају дочекати две девојчице и Тимија, јер ће доћи са коферима, а дечаци су намеравали да носе пртљаг на бициклима.

Пет пријатеља су планирали да одседну на фарми Финистон, која се налазила на брду изнад малог села

по имену Финистон. Нико од њих није раније био ту, нису чак ни чули за то место. Десило се да је Џорџина мама срела стару школску другарицу која јој је рекла да прима туристе на својој фарми – и замолила је да је препоручи пријатељима. Џорџ је сместа изјавила како жели баш тамо да оде преко лета заједно са браћом и сестром од стрица.

„Надам се да је лепо место!“, размишљао је Дик, гледајући долину у којој се кукуруз на њивама њихао на поветарцу. „Уосталом, провешћемо тамо само две недеље – а стварно је лепо што ћемо опет бити сви заједно.“

Погледао је на сат. „Време је за полазак!“ Продрмао је Џулијана. „Хајде, пробуди се!“

„Само још десет минута“, промрмљао је Џулијан и покушао да се окрене на другу страну, као да је у кревету. Наравно, пошто је био наслоњен на ограду, само је склизнуо на земљу. Изненађено је сео. „Замисли – а мислио сам да сам у кревету! Могоао сам да спавам још сатима.“

„Е па, време је да одемо пред аутобус“, подсетио га је Дик. „Док си ти дремао, ја сам морао да шетам јер сам се плашио да ћу и ја заспати. Хајдемо, Џулијане – стварно морамо да кренемо!“

Повезли су се низбрдо, пажљиво скрећући у оштрим кривинама, јер су већ много пута наилазили на стада крава, на запрежна кола, тракторе и томе слично, док

су се возили кроз овај део земље. Ах – ено села у подножју брда. Изгледало је старо, мирно и напола уснуло.

„Срећом, продају сокове и сладолед!“, рекао је Дик кад је угледао малу продавницу са великим натписом у излогу. „Већ ми је дошло да исплазим језик као Тими. Умирем од жеђи!“

„Хајде да нађемо цркву и аутобуску станицу“, казао је Џулијан. „Док смо се возили низбрдо, видео сам црквени торањ, али сад као да је нестао.“

„Ено аутобуса!“, узвикнуо је Дик јер се звук мотора чуо издалека. „Проћи ће поред нас. Можемо за њим!“

„Видим унутра Ен – и Џорџ!“, повикао је Џулијан. „Стигли смо у прави час! Хеј, Џорџ!“

Аутобус се зауставио пред старом црквом и из њега су изашле Ен и Џорџ, носећи свака по кофер – а за њима и Тими, исплаженог језика, пресрећан што је изашао из врелог, дрмусавог аутобуса, пуног чудних мириса.

„Ево и њих!“, повикала је радосно Џорџ и почела да маше из све снаге док се аутобус удаљавао. „Џулијане! Дик! Како ми је драго што сте дошли пред нас!“

Дечац су се довели до њих и сишли са бицикала, а Тими је скакао около и одушевљено лајао. Сви су се поздравили тапшањем по раменима, уз широке осмехе. „Ништа се нисте промениле!“, рекао је Дик. „Џорџ, имаш неку мрљу на бради. Ен, зашто си, побогу, везала косу у тај смешни коњски реп?“

„То није нимало учтиво“, побунила се Џорџ и ударила га кофером. „Није ми јасно зашто смо се Ен и ја толико радовале што ћемо вас поново видети. Хеј, па узми мој кофер – где ти је васпитање?“

„Ту је негде, не брини.“ Дик је ипак преузео кофер. „Само што не могу да се начудим Ениној фризури. Стварно ми се не свиђа, Ен. А теби, Џу? Коњски реп! Или боље рећи, магарећи!“

„Ма у реду је, урадила сам то само због врућине“, рекла је Ен и брзо ослободила косу. Није волела кад јој браћа нешто замерају. Џулијан ју је помиловао по рамену.

„Драго ми је што сте овде“, рекао је. „Како би било да одемо на сок и сладолед? Продавница је ту близу. А ја сам одједном силно пожелео шљиве!“

„Нисте ни реч рекли Тимију“, приметила је Џорџ напола увређено. „Он трчи око вас и лиже вам руке – а тако му је врућина и жедан је!“

„Дај шапу, Тиме“, рекао је на то Дик, а Тими је учтиво пружио десну шапу. Руковао се и са Џулијаном, а онда је потпуно пошашавио, почео да јурца укруг и умало да сруши дечачића на бициклу.

„Хајдемо, Тими – хоћеш ли сладолед?“, упитао га је Дик и погладио пса по глави. „Чуј како дахће, Џорџ – кладим се да би волео да скине ту дебелу бунду са себе! Зар не, Тиме?“

„Ав!“, одвратио је Тим лавезом и почео да лупка репом по Диковим ногама.

Деца су ушла у продавницу, која је служила и као посластичарница и као пекара. Појавила се девојчица од око десет година да их послужи.

„Мама је легла“, рекла је. „Шта желите? Вероватно сладолед? Данас сви траже само сладолед.“

„Погодила си“, насмешио се Џулијан. „Сваком по један велики, молићу – дакле, пет – и четири флаше сока од ђумбира.“

„Пет сладоледа – значи, један ће бити за пса?“, изненадила се девојчица, гледајући Тимија.

„Ав“, одмах је одговорио Тими.

„Ето видиш“, додао је Дик, „каже да хоће!“

Ускоро је пет пријатеља уживало у хладном сладоледу – Тими је свој лизао са тањираћа. Убрзо му је сладолед склизнуо на земљу, па га је гањао по целој продавници јер би при сваком лизању сладолед склизнуо све даље и даље. Девојчица га је одушевљено гледала.

„Морам да се извиним због његовог понашања“, озбиљно је рекао Џулијан. „Није баш најбоље васпитан.“ Џорџ га је сместа прострелила погледом, а Џулијан се насмешио и отворио боцу сока. „Диван и хладан“, рекао је. „Да нам следеће две недеље буду лепе и веселе!“ Искапио је пола флаше одједном, па ју је спустио уз дубок уздах.

„Свака част ономе ко је измислио сладолед, хладне сокове и све остало!“, додао је. „Радије бих измишљао такве ствари, него ракете и бомбе. Сад се осећам много боље. А ви? Јесте ли спремни да потражимо фарму?“

„Чију фарму?“ упитала је девојчица, излазећи из пулта да узме Тимијев тањирџић. Тими је искористио прилику да је лизне са много љубави и пљувачке.

„Ијао!“ узвикнула је она и одгурнула га. „Олизао ми је цело лице!“

„Вероватно је мислио да си сладолед“, објаснио је Дик, пружајући јој марамичу да се обрише. „Тражимо фарму Финистон. Да ли знаш где је?“

„О, да. Идете главном улицом све до краја, па тамо скрените на прилазни пут – са десне стране. На крају тог пута је фарма. Хоћете ли одсести код Филпотових?“

„Да. Да ли их познајеш?“, упитао је Џулијан, вадећи новац да плати рачун.

„Знам њихове близанце“, рекла је девојчица. „Два Харија. Па, не познајем их баш добро – нико их не познаје добро. Стално су заједно, ни са ким се не друже. Чувајте се њиховог старог прадеде – он је стварно чудан! Једном се борио против подивљалог бика и средιο га је! А какав само глас има... чује се километрима унаоколо! Кад сам била мала, плашила сам се чак и да прођем поред фарме. Али госпођа Филпот је фина. Допашће вам се. Близанци су јако добри према њој – и према тати – и

раде на фарми преко распуста. Нећете моћи да их разликујете, потпуно су исти!“

„А зашто си рекла да су они два Харија?“, упитала је Ен радознано.

„О, зато што об...“, заустила је девојчица, али је прекинула кад се у продавници појавила пуначка жена.

„Џени – иди и причувај бебу. Ја ћу преузети радњу. Хајде, хајде!“

Девојчица је журно изашла.

„Каква мала брбљивица!“, рекла је њена мама. „Желите ли још нешто?“

„Не, хвала“, одговорио је Џулијан и устао. „Морамо да кренемо. Треба да одседнемо на фарми Финистон, па ћемо се вероватно ускоро поново видети. Допао нам се ваш сладолед!“

„Ох, значи тамо сте се упутили? Питам се како ћете се слагати са Харијима! Чувајте се деде – има преко осамдесет, али је и даље у стању да звекне сваког ко га изнервира!“

Пет пријатеља су изашли на врело сунце. Џулијан се насмешио осталима. „Па, хоћемо ли поћи да упознамо љубазну госпођу Филпот, нељубазне Харије, ко год да су – и страшног прадеду? Звучи занимљиво, зар не?“

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

Фарма Финистон

Четворо деце и пас ишли су врелом прашњавом сеском улицом све до самог краја, а онда су видели пут који се одвајао надесно, баш као што им је рекла девојчица.

„Чекајте мало“, рекла је Ен и застала испред необичне мале радње на самом крају села. „Гледајте како је занимљива радњица. Продају антиквитете. Видите оне старинске украсе за запрегу – волела бих да имам један такав. А тек оне дивне старе гравуре!“

„Јао не – немој сада, Ен“, јекнуо је Џулијан. „Та твоја опсесија старинарницама траје већ сувише дуго! Украси за запрегу! Имаш већ читаву гомилу! Ако мислиш да ћемо ући у ту мрачну смрдљиву радњицу...“

„Ох, нећу сада“, журно је рекла Ен. „Али заиста изгледа врло занимљиво. Доћи ћу једном сама да разгледам.“ Погледала је назив радње. „Вилијам Финистон – баш чудно, исто име као село! Питам се да ли...“

„Ох, хајде више“, нестрпљиво ју је прекинула Џорџ, а и Тими ју је повукао за сукњу. Ен се још једном осврнула ка привлачном излогу радњице па је похитала за осталима, чврсто решена да се за који дан врати овамо сама.

Пошли су кривудавим сеоским путем, дуж којег су се црвене булке њихале на поветарцу, и после неког времена угледали су фарму. Кућа је била велика, на два спрата, са бело окреченим зидовима и необично малим прозорима, очито из времена када је саграђена. Веранда је била обрасла старинским црвеним и белим ружама пузавицама, а стара дрвена врата била су широм отворена.

Пет пријатеља се зауставило пред орибаним каменним прагом, завирујући у полумрачно предворје. Видели су старинску дрвену шкрињу и изрезбарену столицу. Преко каменог пода лежао је прилично излизан тепих, а велики стојећи сат куцао је полако и гласно.

Однекуд је залајао пас, а Тими му је сместа одговорио. „Ав, ав!“

„Тихо, Тими“, оштро му је наредила Џорџ, у страху да ће на њих јурнути чопор сеоских паса. Потражила је погледом звонце или звекир, али их није било. Онда је Дик угледао веома лепу ручицу од кованог гвожђа која је висила са крова веранде. Да ли је то звонце?

Повукао ју је, и истог часа зачула се врло гласна звонава негде у дубини куће, тако да су сви поскочили.

Онда су ћутке стајали и чекали да се неко појави. Коначно су зачули кораке и у предворју се појавило двоје деце.

Били су потпуно исти! Ен је запрепашћено помислила како су то најблизаначкији близанци које је икада видела. Џулијан се насмешио што је љубазније могао. „Добар дан – ја – овај – надам се да нас очекујете.“

Близанци су га гледали без осмеха. Истовремено су климнули главом. „Овуда“, рекли су углас и кренули кроз предворје. Четворо деце се збуњено погледало.

„Зашто су тако укочени и охоли?“, упитао је шапатом Дик, наместивши исти израз лица као близанци. Ен се закикотала. Кренули су за двојицом дечака, обучених истоветно – у фармерке и тамноплаве мајице. Ишли су кроз дугачак ходник, прошли су крај степеништа, скренули у мрачном углу и стигли у огромну кухињу, која је очигледно служила и као дневна соба.

„Стигли су Киринови, мама!“, повикали су дечаци углас и сместа изашли кроз друга врата, идући у корак. Деца су се нашала пред женом пријатног лица која је стајала крај стола, руку белих од брашна. Осмехнула им се, а онда се кратко насмејала.

„Ију мени! Нисам вас очекивала тако брзо! Извините што се нећу руковати – али ево месим колаче за чај. Драго ми је што вас видим. Јесте ли лепо путовали?“

Било је пријатно чути њен топао глас и видети широк осмех. Пет пријатеља су је сместа заволели. Џулијан је спустио кофер који је носио и осврнуо се по просторији.

„Како је ово лепо старо место!“, рекао је. „Само ви наставите са мешењем, госпођо Филпот – ми ћемо се снаћи и сами. Само нам реците куда да пођемо. Хвала вам што сте нас примили.“

„Хвала вама што сте дошли“, одговорила је она. „Претпостављам да вам је стрина рекла да фарма не стоји ваш најбоље, па је заиста лепо од ње што вас је послала на пуне две недеље. Имам још станара – ту је један Американац са сином – па сам прилично заузета.“

„Око нас нећете имати много посла“, јавио се Дик. „Заправо, спремни смо и да кампујемо под пластом сена, ако треба – или у амбару. Навикли смо на камповање у свим условима!“

„Е, драго ми је што то чујем.“ Госпођа Филпот се вратила мешењу. „Имам собу за девојчице – али бојим се да ћете вас двојица морати да делите собу са малим Американцем, а... овај... можда вам се он неће допасти.“

„Некако ћемо се већ спријатељити са њим“, уверавао ју је Џулијан. „Али мој брат и ја бисмо свакако много више волели да будемо сами, госпођо Филпот. Како би било да нам ставите пољске кревете или нешто слично у амбар? То би нам се ваш допало!“

Ен је погледала пријатно, мада уморно лице госпође Филпот и одједном јој је било жао газдарице. Како је то страшно кад мораш да пустиш непознате људе у своју кућу, без обзира на то шта мислиш о њима! Пришла јој је, смешећи се. „Реците шта вам Џорџина и ја можемо помоћи“, рекла је. „Знате већ – намештање кревета, брисање прашине и тако то. Код куће исто помажемо па...“

„Е па, видим да ћу уживати што сте моји гости!“, насмешила се госпођа Филпот, гледајући их све редом. „И нећете морати много да помажете. Близанци обављају много послова – чак и превише, рекла бих, благо мени – јер помажу и на фарми. А сад, идите степеништем до горњег спрата и видећете две спаваће собе, једну преко пута друге. Лева је за девојчице, а у тој другој смештен је мали Американац. Што се тиче вас двојице, можете отићи до амбара па погледајте да ли вам одговарају пољски кревети који тамо стоје. Позваћу близанце да вас одведу.“

Близанци су се баш тад вратили и стајали су ћутке, раме уз раме, потпуно истоветни. Џорџ их је погледала.

„Како се зовеш?“, упитала је једног дечака.

„Хари!“, одговорио је он.

„А ти?“, упитала је другог.

„Хари!“

„Па не можете ваљда обојица имати исто име!“

„Заправо“, јавила се њихова мајка, „дечака смо назвали Хенри, па је Хари логичан надимак – а девојчици смо дали име Харијет, а она је себе прозвала Хари – и тако, сад их сви зову Харији.“

„А ја сам мислио да су двојица дечака!“, изненадио се Дик. „Не могу уопште да их разликујем!“

„Они, знате, мисле да морају да буду што сличнији“, објашњавала је госпођа Филпот, „а пошто Хари не може да има дугу косу као девојчица, онда је Харијет решила да се шиша на кратко како би била иста као Хари! Често ни ја не могу погодим ко је ко.“

Дик се насмешио. „Баш чудно како неке девојчице желе да буду дечаки!“, рекао је и испод ока погледао Џорџ, која га је прострелила погледом.

„Децо, покажите Кириновима пут до горње собе“, рекла је госпођа Филпот, „а онда одведите дечаке у велики амбар. Могу да узму старе пољске кревете, ако им се допадне да спавају тамо.“

„Тамо ми спавамо“, рекли су Харији углас, и намрштили се исто као Џорџ.

„Е па, не би требало“, одговорила им је мајка. „Рекла сам вам да пренесете душеке у ону собицу крај млекарника.“

„Тамо је сувише загушљиво“, бунили су се близанци.